

Arrest

nr. 173 888 van 1 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat M. WARLOP en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Koerd afkomstig uit Ourumiyeh en bent u Iraans staatsburger. In de vijfde maand van 1392 (Iraanse kalender; stemt overeen met augustus/september 2013 in de Gregoriaanse kalender) ontmoette u na een partijtje voetbal in uw geboortedorp een aantal PJAK'ers (Partiya Jiyana Azad a Kurdistanê) met wie u samen met enkele anderen een gesprek startte. Dezelfde dag nog werd u door de Iraanse autoriteiten samen met uw neef M. (...) en zes of zeven andere dorpelingen gearresteerd. U zat een week vast. U werd ondervraagd en gemarteld, maar werd uiteindelijk, wegens gebrek aan bewijs, na het ondertekenen van een beloftebrief vrijgelaten. In de loop van 1393 (2014-2015) kwam u via uw neef M. (...) in contact met G. (...), een PJAK'er. U raakte door zijn politiek discours gecharmeerd en besloot zich voor uw volk te engageren. Sindsdien gaf u een vijftal keer pamfletjes, die u van G. (...) en M. (...) kreeg, door aan welbepaalde contactpersonen.

Hun contactgegevens kreeg u eveneens van G. (...) en M. (...). De vijfde keer liep het echter mis. U slaagde er niet in contact te leggen met de bewuste contactpersoon. U verstopte daarop uw pamfletjes en trok naar Teheran. Onderweg naar Teheran ontving u een telefoontje van uw zus S. (...) die u in paniek vertelde dat de autoriteiten waren langsgekomen en dat uw vader werd meegenomen. Tijdens de hiermee gepaard gaande huiszoeking werden uw documenten in beslag genomen. U veranderde daarop uw reisplannen en trok naar een oom langs moederszijde, die u op de hoogte hield van de door de Iraanse overheid tegen u gestelde onderzoeksdaten. Zo vernam u dat uw vader na twee dagen was vrijgelaten. Aan uw oom zei uw vader dat de autoriteiten u zochten en dat het beter was dat u het land zou verlaten. U kwam daarop op illegale wijze naar België, waar u op 31 juli 2015 asiel aanvraagde. U verklaarde uit vrees voor executie niet naar Iran te kunnen terugkeren. U vreesde tevens gestraft te worden omdat u uw legerdienst nog niet had uitgevoerd, ondanks dat u in het verleden al twee keer was opgeroepen. In België nam u deel aan een aantal pro-Koerdische demonstraties. Zo betoogde u bij het Noord- en Zuidstation en voor de Franse ambassade om de situatie in Kobani (Syrië) en de door de Turken uitgevoerde bombardementen op Koerdische stellingen aan te klagen en om enkele martelaren die in Frankrijk werden gedood te herdenken. Eén keer, op 27 augustus 2015, betoogde u ook voor de Iraanse ambassade om naar aanleiding van de executie van Behrouz Alkhani tegen de Iraanse autoriteiten te protesteren. De dag erop kwamen de autoriteiten bij uw ouders langs en ondervroegen uw vader. Ze toonden hem onder meer foto's van uw deelname aan deze betoging en eisten van hem u te vragen om niet meer aan betogingen deel te nemen. Enige tijd later kwamen de autoriteiten nog een tweede keer langs. Wederom toonden ze foto's van u en uw vader kreeg enkele rake klappen. Een laatste keer betoogde u in Straatsburg (Frankrijk). Ter staving van uw identiteit en/of nationaliteit legde u de volgende documenten neer: uw rijbewijs; een kopie van uw melikaart (nationale kaart); foto's van uw reis van Iran naar België; verschillende foto's ter staving van uw deelname aan verschillende manifestaties in België; kopieën van de shenasnamehs (geboortebokjes) van uw ouders; en een medisch attest ter staving van uw medische problemen ten gevolge van uw arrestatie in de vijfde maand van 1392.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Betreffende uw beweerde kortstondige arrestatie in de vijfde maand van 1392 kan er gewezen worden op het feit dat aan de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis danig getwijfeld kan worden. U had immers een opvallend gebrekkige kennis betreffende het lot van de andere jongeren die toen net als u en M. (...) werden gearresteerd.

Zo kende u slechts de namen van drie van de zes of zeven dorpelingen die werden gearresteerd. Voorts wist u van die zes of zeven dorpelingen niet eens waar en hoe lang ze vastzaten en of ze net als u en M. (...) werden gemarteld. U wist evenmin of ze voor of na u door de autoriteiten werden vrijgelaten. U wist van geen enkele van de andere arrestanten of ze net als u en M. (...) zonder borg werden vrijgelaten en of ze enkel een beloftebrief moesten ondertekenen. U wist tot slot evenmin of de ouders van de dorpelingen net als uw vader naar hun gearresteerde zonen op zoek waren gegaan (CGVS II, p. 10-12). U rechtvaardigde uw gebrek aan informatie door te stellen dat u niet meer met hen sprak. Aangezien M. (...) blijkbaar informatie had over hun arrestatie en aangezien u na uw vrijlating nog frequent naar het dorp ging waar u was gearresteerd (CGVS II, p. 12), overtuigt uw rechtvaardiging voor uw gebrekkige informatie geenszins.

Aangezien van een asielzoeker redelijkerwijs verwacht kan worden dat hij zich uitgebreid informeert over die elementen die rechtstreeks verband houden met zijn asielverzoek en aangezien u door uw gebrekkige kennis de problemen van de dorpelingen die op hetzelfde moment als u werden gearresteerd niet aannemelijk heeft gemaakt, wordt, gelet op uw bewering dat de andere dorpelingen om dezelfde reden als u werden gearresteerd (CGVS II, p. 11), tevens de geloofwaardigheid van uw eigen arrestatie in 1392 danig ondermijnd.

Dit wordt bevestigd door de incoherente verklaringen die u aflegde betreffende de zoektocht van uw vader naar u tijdens uw zeven dagen durende detentie. U beweerde aanvankelijk dat, toen uw vader uw arrestatie vernomen had, hij overal naartoe was geweest om u te zoeken. Onmiddellijk erna zei u echter dat uw familie gehoord had door wie u en de andere dorpelingen waren meegenomen, waardoor ze nergens naartoe moesten gaan. Geconfronteerd met deze incoherente verklaringen, zei u hierop wederom dat uw vader toch meermaals naar de sepah was geweest om u te zoeken (CGVS II, p. 9). Een louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen kan evenwel niet als een overtuigende uitleg voor deze incoherentie worden beschouwd. Aanvankelijk zei u bovendien dat de eerste keer dat uw vader u bij de sepah ging zoeken in de loop van de avond was (CGVS II, p. 9). Even later zei u dat uw vader u tijdens uw detentie nooit 's avonds ging zoeken (CGVS II, p. 13). Hiermee geconfronteerd, zei u dat uw vader u toch één keer 's avonds ging zoeken (CGVS II, p. 13). Een louter wijzigen van eerder afgelegde

verklaringen kan wederom bezwaarlijk als een overtuigende uitleg voor deze incoherentie worden beschouwd. Deze incoherente verklaringen betreffende uw vaders zoektocht naar u ondermijnen bijkomend de geloofwaardigheid van diens zoektocht naar u en bijgevolg tevens van uw arrestatie.

Tot slot legde u geen enkel overtuigend document ter staving van uw detentie en de door u tijdens deze detentie ondergane mishandelingen neer. U legde weliswaar een attest neer, dat de breuk van enkele ribben bevestigt. De bewijswaarde van dit document is echter bijzonder beperkt. Zo is het immers erg merkwaardig dat dit medisch attest niet de door u vermelde zweepslagen – uw rug zou immers ten gevolge van de zweepslagen tijdens uw korte detentie volledig zwart zijn geworden (CGVS II, p. 8) – vermeldt. Bovendien is het opvallend dat in dit medisch attest gesproken wordt over drie gebroken ribben, terwijl u het tijdens uw gehoor slechts over een gebroken rib had (CGVS II, p. 7-8). Verder betreft dit een attest op uw vraag dat op 5/12/1394 (24 februari 2016), i.e. meer dan twee en een half jaar na de door u beweerde feiten, werd opgesteld, waardoor dit attest een manifest gesolliciteerd karakter vertoont en bijgevolg objectieve bewijskracht ontbeert. Overigens legde u enkel een faxkopie neer. Kopieën kunnen echter gemakkelijk gemanipuleerd worden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw arrestatie door de sepah in de vijfde maand van 1392 niet aannemelijk heeft gemaakt.

Daarnaast kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw engagement voor PJAK. U had immers een bijzonder beperkte kennis betreffende de partij en de partijorganisatie. Zo wist u niet wie de partij had gesticht (CGVS I, p. 22). U kende evenmin de partijverantwoordelijke voor de internationale betrekkingen (CGVS I, p. 23). Verder kon u geen enkele uitleg geven over de organisatiestructuur van de partij. Zo wist u onder meer niet wat het hoogste beslissingsorgaan was en wie/welk orgaan over het voorzitterschap van de partij beslist. Wie de beslissingen binnen de partij neemt en wie er allemaal in het bestuur zit, wist u niet (CGVS I, p. 23). Hoeveel leden de assemblee en het bestuur hebben, was u onbekend (CGVS I, p. 23-24). Het juridische comité kende u niet (CGVS I, p. 24). U kende geen enkele naam van een subcomité (CGVS I, p. 24). Hoe de jongerenafdeling en de militaire arm heten, wist u evenmin (CGVS I, p. 24). Voorts wist u niet wie de militaire leiding had (CGVS I, p. 24). U kende weliswaar de televisiezender Newroz.tv, maar of dit een PJAK-spreekbuis was, wist u dan weer niet (CGVS I, p. 24). De naam van de radiozender van PJAK kende u evenmin (CGVS I, p. 24). Of de partij een officieel partijblad heeft, wist u evenmin (CGVS I, p. 24). Van semiprofessionelen binnen de partij had u nog nooit gehoord (CGVS I, p. 24). U had geen enkele informatie over de aard van de opleidingen die iemand die lid wil worden moet volgen (CGVS I, p. 24). Gevraagd om de belangrijkste partijdoelstelling, met name confederalisme, uit te leggen, kwam u niet verder dan dat de partij het volk als basis heeft. Wat het verschil was tussen federalisme en confederalisme, wist u totaal niet (CGVS I, p. 25). U kende tot slot evenmin de lokale partijvoorzitter in België (CGVS I, p. 25). Uw bijzonder gebrekkige kennis betreffende de partijwerking ondermijnt danig de geloofwaardigheid van uw engagement voor PJAK.

Dit blijkt tevens uit het feit dat u de PJAK-krantjes die u naar eigen zeggen in Iran moest uitdelen – dit was uw enige activiteit voor PJAK – zelfs niet eens las. Uw rechtvaardiging hiervoor, met name dat u niet durfde (CGVS I, p. 18), houdt bovendien geen steek. Dat u enerzijds wél krantjes durfde te verdelen en anderzijds dezelfde krantjes niet durfde te lezen, is immers niet met elkaar in overeenstemming te brengen. Het loutere feit dat u de door u uitgedeelde krantjes zelf niet eens las ondermijnt op zich de geloofwaardigheid van uw beweerde PJAKactiviteiten fundamenteel.

Aangezien er noch aan uw PJAK-engagement, noch aan uw PJAK-activiteiten in Iran enig geloof kan gehecht worden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan het feit dat u en uw familie omwille van uw PJAK-activiteiten in de problemen zouden zijn gekomen.

Dit wordt bevestigd door uw tegenstrijdige verklaringen betreffende de door uw broers ondervonden problemen in Iran. Daar waar u aanvankelijk zei dat uw broers naar aanleiding van uw problemen niet werden ondervraagd, zei u onmiddellijk erna dat uw broers de dag waarop u in de problemen kwam wél werden ondervraagd, ze werden zelfs voor verhoor meegenomen (CGVS I, p. 10-11). Even later zei u dan weer dat uw broers niet voor verhoor werden meegenomen (CGVS I, p. 21). Hiermee geconfronteerd, herhaalde u enkel uw laatste verklaringen (CGVS I, p. 21). Een louter herhalen van één versie van de feiten kan echter niet als afdoende uitleg worden beschouwd. Aan de door uw broers omwille van u ondervonden problemen kan bijgevolg geen enkel geloof worden gehecht.

Ook aan de twee dagen durende opsluiting van uw vader ten gevolge van uw beweerde politieke engagement kan omwille van uw beperkte informatie in dit verband slechts weinig geloof gehecht worden. Zo wist u niet waar precies uw vader werd opgesloten: u wist enkel dat hij door het Ettelaat van Sepah was meegenomen, meer niet. Of hij al dan niet in een isoleercel was opgesloten, wist u niet (CGVS I, p. 21-22). Of hij in zijn cel eten kreeg en of er in zijn cel een toilet was, wist u evenmin (CGVS I, p. 22). Hoelang hij tijdens die twee dagen durende opsluiting werd ondervraagd, kon u ook niet zeggen (CGVS I, p. 22). Naar al deze zaken vroeg u immers niet (CGVS I, p. 22). U heeft overigens

evenmin gevraagd of uw neef M. (...), via wie u met PJAK in contact was gekomen, iets ondernomen heeft om te weten te komen wie er achter het verraad, waardoor u in de problemen was gekomen, zat (CGVS I, p. 21). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Gezien uw vader ten gevolge van uw PJAK-activiteiten in Iran gedurende twee dagen zou zijn opgesloten en uw broers hierom zouden zijn ondervraagd (CGVS I, p. 10; CGVS I, p. 22) en u hun problemen die ze op de dag waarop u in de problemen kwam geenszins aannemelijk heeft weten te maken, wordt eveneens de geloofwaardigheid van de door u beweerde persoonlijke problemen, waardoor u door de Iraanse autoriteiten actief zou worden gezocht, fundamenteel ondergraven.

Aan de ondervragingen van uw vader na uw vertrek uit Iran – hij werd nog twee keer ondervraagd; de eerste keer was na uw deelname aan een betoging voor de Iraanse ambassade en de tweede keer was ongeveer een maand na uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken – kan er omwille van diverse redenen evenmin nog geloof gehecht worden. Zo legde u onder meer incoherente verklaringen af betreffende de aard van de ondervragingen door de autoriteiten. Betreffende de eerste ondervraging van uw vader door de autoriteiten sinds uw vertrek uit Iran verklaarde u aanvankelijk twee keer dat uw vader een dag na uw deelname aan een betoging voor de Iraanse ambassade in augustus 2015 door enkele leden van het Ettelaat van de Sepah werd meegenomen en ondervraagd. Even later gaf u evenwel aan dat uw vader toen niet werd meegenomen: hij werd enkel thuis ondervraagd. Hiermee geconfronteerd, herhaalde u enkel dat uw vader niet werd meegenomen, maar gaf u geen enkele afdoende uitleg hiervoor (CGVS I, p. 5). Bij uw tweede gehoor zei u overigens dat uw vader toen werd meegenomen en een vijftal uur werd vastgehouden (CGVS II, p. 5-6). Met deze nieuwe tegenstrijdigheid geconfronteerd, herhaalde u uw bij uw tweede gehoor afgelegde verklaringen. Een louter herhalen van één versie van de feiten kan echter wederom niet als afdoende uitleg beschouwd worden. Voorts zei u aanvankelijk betreffende de tweede ondervraging dat deze ongeveer een maand voor uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal plaatsvond (i.e. ongeveer eind december 2015). Even later gaf u dan weer aan dat deze ondervraging plaatsvond ongeveer een maand na uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 29 september 2015 (i.e. eind oktober, begin november 2015) (CGVS I, p. 7-8). Verder wist u noch betreffende de eerste ondervraging, noch betreffende de tweede ondervraging na uw vertrek uit Iran hoeveel agenten van de overheid waren langsgeslagen en hoelang de ondervragingen geduurd hadden (CGVS I, p. 5-7). Nochtans kan er redelijkerwijs van een asielzoeker verwacht worden dat hij zich zo volledig en gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die rechtstreeks in verband staan met zijn asielmotieven. Het loutere feit dat u lacunaire, incoherente en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegde betreffende de door uw vader ondergane ondervragingen ondermijnt de geloofwaardigheid van deze ondervragingen op zich reeds fundamenteel. Dit wordt bijkomend bevestigd door het totale gebrek aan bewijs betreffende deze bezoeken van de overheid aan uw ouders. Gelet op uw uitdrukkelijke verklaring dat uw vader bij de tweede ondervraging hardhandig werd aangepakt waardoor hij blauwe plekken in het gezicht had (CGVS I, p. 7), gelet op uw contacten met het thuisfront, gelet op het feit dat de tweede ondervraging van uw vader plaatsvond na uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken waar u uitdrukkelijk gewezen wordt op het belang van bewijsstukken (CGVSvragenlijst, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken) en gelet op de foto's die u kon neerleggen in verband met uw deelname aan diverse betogingen in België, waaruit afgeleid kan worden dat u het belang van bewijsstukken inzag, kan er redelijkerwijs verwacht worden dat u de door uw vader opgelopen zichtbare verwondingen aan de hand van foto's zou kunnen aantonen. Aangezien er aan de bezoeken van overheidsagenten aan uw vader na uw vertrek uit Iran niet het minste geloof gehecht kan worden en aangezien u beweerde dat tijdens beide bezoeken verwezen werd naar uw vluchtaanleiding (CGVS I, p. 8), komt wederom de geloofwaardigheid van uw beweerde vluchtaanleiding op de helling te staan.

Deze bevinding wordt nog extra bevestigd doordat uit uw verklaringen tevens blijkt dat u, sinds uw aankomst in België, geenszins op de hoogte bent van eventuele juridische procedures die tegen u zouden lopen. Nochtans onderhoudt u, zoals reeds aangehaald, met uw familie telefonische contacten. Zo heeft u bijvoorbeeld nooit gevraagd of er convocaties bij u thuis toegekomen zijn en of er sindsdien tegen u een rechtszaak geopend werd (CGVS I, p. 8). Een dergelijk gebrek aan interesse betreffende de kern van uw asielrelaas doet wederom afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan uw asielrelaas geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Dat u bij terugkeer vreesde gestraft te worden omdat u uw legerdienst niet heeft uitgevoerd, heeft u evenmin aannemelijk gemaakt. Vooreerst blijkt dat u over een rijbewijs beschikt. Nochtans blijkt uit de

beschikbare informatie dat, voordat men een rijbewijs kan krijgen, men in principe aan de dienstplichtwetten moet voldaan hebben. Het loutere feit dat u over een rijbewijs beschikt doet dan ook sterk vermoeden dat u aan de dienstplichtwetten heeft voldaan. Bovendien beweerde u tijdens uw eerste gehoor dat alle documenten die konden aantonen dat u geen vrijstelling van de dienstplicht heeft gekregen bij de huiszoeking in beslag werd genomen (CGVS I, p. 14). Aangezien er aan uw asielrelaas, zoals reeds aangestipt, geen geloof gehecht kan worden, kan evenmin aan deze huiszoeking geloof gehecht worden waardoor er geen geloof gehecht kan worden aan uw rechtvaardiging voor het ontbreken van enig begin van bewijs in verband met uw legerdienst en de weigering vanwege de Iraanse autoriteiten om u een vrijstelling toe te kennen. Overigens komt het eerder bevreemdend over dat u vage en incoherente verklaringen aflegde betreffende uw schoolloopbaan. U beweerde immers dat u uw dienstplicht kon uitstellen door te studeren. U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken in dit verband dat u slechts tot achttien jaar naar school ging (verklaring DVZ, vraag 11). Tijdens uw gehoor op het Commissariaatgeneraal bleek u plotsklaps tot uw 22e naar school geweest te zijn (CGVS I, p. 15). Hiermee geconfronteerd, zei u dat u tot uw 18e naar school ging, maar dat u nog een aantal schoolvakken niet afgewerkt had die u pas later afwerkte (CGVS I, p. 15). Uit voorgaande bevindingen blijkt dat u uw vrees in verband met uw legerdienst niet aannemelijk heeft gemaakt.

U haalde voorts nog de discriminatie van de Koerden in Iran aan. Zo stelde u onder meer dat Koerden geen jobs krijgen, dat u eigenlijk had willen verder studeren en dat de autoriteiten willen dat Koerden drugs gebruiken (CGVS II, p. 14). Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Hetzelfde geldt voor het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat de door u beweerde discriminatie gelijkgeschakeld zou kunnen worden met vervolging of ernstige schade heeft u echter niet aannemelijk gemaakt. Uit uw verklaringen blijkt immers tevens dat u niet kon studeren omdat u verondersteld werd te zorgen voor uw ouders, dat uw zus wel kon studeren, dat er Koerden, die u weliswaar als verraders beschouwde, zijn die voor de overheid werken, dat u een job (als zelfstandige) had en dat u niet drugsverslaafd bent (CGVS II, p. 14-15).

Betreffende uw vrees dat u ten gevolge van uw deelname aan betogingen in België bij terugkeer naar Iran een risico op vervolging of ernstige schade loopt, dient vooreerst opgemerkt te worden dat, behalve één betoging voor de Iraanse ambassade, de manifestaties waaraan u deelnam níet gericht waren tegen het Iraanse regime. U nam immers voornamelijk deel aan betogingen die de situatie van de Koerden in Turkije en Syrië aankaarten (betogingen in Straatsburg, in het Centraal Station van Brussel en in het Zuidstation van Brussel) of die de moord van enkele Koerden in Frankrijk herdachten (manifestatie voor de Franse ambassade) (CGVS I, p. 3-4; CGVS II, p. 2-3). Aangezien deze betogingen niet expliciet tegen het Iraanse regime gericht zijn, hetgeen u ook erkende (CGVS I, p. 3-4), is het totaal onwaarschijnlijk dat uw deelname hieraan door de Iraanse autoriteiten, indien ze hiervan al op de hoogte zouden zijn, negatief gepercipieerd zou kunnen worden. Betreffende uw deelname aan de betoging voor de Iraanse ambassade in Brussel kan vastgesteld worden dat u er als gewone deelnemer aanwezig was. U sprak niet met de pers en organiseerde zelf nooit iets (CGVS II, p. 2-3). Uit de beschikbare informatie blijkt in dit verband dat de Iraanse autoriteiten niet de mogelijkheden hebben om alle oppositieactiviteiten in het buitenland te monitoren. Bovendien blijkt dat jaarlijks duizenden Iraniërs naar Iran terugkeren en dat, op een zeer beperkt aantal uitzonderingen na, personen die geen of weinig zichtbare oppositieactiviteiten in het buitenland ontwikkelen in principe bij terugkeer geen problemen ondervinden. Veel hangt bijgevolg af van de zichtbaarheid van de persoon en zijn activiteiten. Gevraagd of u aanwijzingen had of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw deelname, stipte u aan dat de Iraanse autoriteiten de media monitoren, dat uw foto's op een website, met name de Belgische facebookpagina van PJAK, te zien waren, dat het ambassadepersoneel tijdens de betoging foto's nam en dat uw vader hierna in Iran was aangepakt. Behalve dat de autoriteiten bij uw ouders zouden zijn langs geweest en dat ze hierbij uw vader hardhandig ondervraagd zouden hebben, had u geen andere aanwijzing dat ze van uw deelname hieraan op de hoogte zouden zijn. Naast het feit dat u quasi onherkenbaar op de op deze facebookpagina gepubliceerde foto's staat (CGVS I, p. 6), is hierboven echter reeds gebleken dat er aan de ondervragingen van uw vader sinds uw vertrek uit Iran niet het minste geloof gehecht kon worden. Gelet op uw beperkt aantal deelnames, i.e. één, aan betogingen tegen het Iraanse regime in België, gelet op uw zeer beperkte zichtbaarheid hierbij – u nam als gewone deelnemer deel – en gelet op het feit dat u geen geloofwaardige aanwijzingen had dat de Iraanse autoriteiten van uw deelname

aan de betoging voor de Iraanse ambassade op de hoogte zijn, blijkt uit niets dat u bij terugkeer naar Iran omwille van uw loutere deelname aan één manifestatie tegen het Iraanse regime een verhoogd risico op vervolging of ernstige schade zou lopen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit en nationaliteit, zoals deze uit uw rijbewijs, uit een kopie van uw melikaart en uit de kopieën van de shenasnamehs van uw ouders blijken, wordt niet meteen getwijfeld. Ook de geloofwaardigheid van uw reisroute van Iran naar België staat niet meteen ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, §§ 2, 4 en 5, 48/5, §§ 2 en 3, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden onderzocht.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. In verband met de motivering van verwerende partij dat de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij voorgehouden arrestatie in de vijfde maand van 1392 ondermijnd wordt door de vaststelling dat zij een opvallend gebrekkige kennis heeft betreffende het lot van de andere jongeren die toen net als haar en M. werden gearresteerd, benadrukt verzoekende partij dat zij drie namen wel kende en dat zij de andere jongeren niet kende.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met bovenstaande bemerking louter bevestigt dat zij de namen van de andere dorpelingen – zij wist slechts de namen van drie van de zes of zeven dorpelingen die werden gearresteerd – niet kent. Tevens dient onderstreept te worden dat deze onwetendheid samen gelezen moet worden met de andere onwetendheden in verband met de arrestatie van de andere dorpelingen. Meer bepaald wist verzoekende partij van die zes of zeven dorpelingen niet eens waar en hoe lang ze vastzaten en of ze net als haar en M. werden gemarteld. Ook wist zij niet of ze voor of na haar door de autoriteiten werden vrijgelaten. Evenmin wist verzoekende partij van de andere arrestanten of ze net als haar en M. zonder borg werden vrijgelaten en of ze enkel een beloftebrief moesten ondertekenen. Tot slot wist verzoekende partij niet of de ouders van de dorpelingen net als haar vader naar hun gearresteerde zonen op zoek waren gegaan (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 23/02/2016, p. 10-12). De uitleg van verzoekende partij dat zij niet meer met hen sprak (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 23/02/2016, p. 12) en dat zij de andere jongeren niet kende, rechtvaardigt geenszins haar gebrek aan kennis over deze andere dorpelingen die om dezelfde reden als haar zouden zijn gearresteerd. Immers had M. blijkbaar informatie over hun arrestatie (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 23/02/2016, p. 11-12) en ging verzoekende partij na haar vrijlating nog frequent naar het dorp waar zij was gearresteerd (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 23/02/2016, p. 12). Derhalve kan niet worden ingezien waarom verzoekende partij zich hierover niet verder informeerde. Van een asielzoeker kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich uitgebreid informeert over die elementen die rechtstreeks verband houden met zijn asielverzoek. Door deze gebrekkige kennis van verzoekende partij kan geen enkel geloof worden gehecht aan deze problemen van de dorpelingen die op hetzelfde moment als haar zouden zijn gearresteerd. Gelet op de bewering van verzoekende partij dat de andere dorpelingen om dezelfde reden als haar werden gearresteerd, ondermijnt deze vaststelling bovendien eveneens de geloofwaardigheid van haar eigen arrestatie in 1392.

2.2.4. De Raad bemerkt voorts dat door verwerende partij tevens werd gemotiveerd dat de geloofwaardigheid van de arrestatie van verzoekende partij in 1392 verder ondermijnd wordt door haar incoherente verklaringen over de zoektocht van haar vader naar haar tijdens haar zeven dagen durende detentie. Verzoekende partij laat deze motivering volledig ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.5.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing dat het medisch attest d.d. 5/12/1394 (24 februari 2016) een manifest gesolliciteerd karakter vertoont en bijgevolg objectieve bewijskracht ontbeert, bemerkt verzoekende partij dat men haar tijdens haar gehoor gevraagd had een dokter te contacteren teneinde een medisch attest te bekomen. Hierna heeft verzoekende partij vervolgens contact opgenomen met haar familie, teneinde een medisch attest te verkrijgen. Derhalve kan haar bezwaarlijk verweten worden dat het medisch attest een gesolliciteerd karakter vertoont en dat het dateert van 5/12/1394 (24 februari 2016). Ten slotte stelt verzoekende partij nog dat “(h)et (...) verkeerd (is) dat het CGVS beweert dat dit attest is een kopie en dat er is geen bewijs”.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat aan verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor weliswaar gevraagd werd of zij een bewijs had van haar doktersbezoek in Iran na haar detentie, doch stelt verwerende partij terecht vast dat aan het door verzoekende partij neergelegde medisch attest – door verzoekende partij aangevraagd na dit tweede gehoor – geen enkele bewijswaarde kan worden verleend en niet van aard is de door haar voorgehouden problemen te staven. Vooreerst worden in dit medisch attest de door verzoekende partij vermelde zweepslagen – haar rug zou ten gevolge van de zweepslagen tijdens haar korte detentie volledig zwart zijn geworden (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 23/02/2016, p. 8) – nergens vermeld. Bovendien is het opvallend dat in dit medisch attest gesproken wordt over drie gebroken ribben, terwijl verzoekende partij het tijdens haar gehoor slechts over een gebroken rib had (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 23/02/2016, p. 7-8). Verder ontbeert het attest iedere objectieve bewijskracht gezien het pas op 5/12/1394 (24 februari 2016), i.e. meer dan twee en een half jaar na de door verzoekende partij beweerde feiten, werd opgesteld en dit op aanvraag van verzoekende partij. Daarenboven betreft het wel degelijk een faxkopie. De Raad merkt op dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele

bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagmaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.6.1. Waar geen geloof wordt gehecht aan haar engagement voor PJAK, voert verzoekende partij aan dat zij een sympathisant is van de partij PJAK. Om lid te worden van de partij, diende zij opleidingen te volgen, doch mocht zij dit niet van haar kameraden omdat zij voor haar ouders moest zorgen. Verzoekende partij heeft dan ook geen diepe kennis van de partij. Dit betekent echter niet dat haar engagement voor PJAK niet serieus genomen moet worden.

2.2.6.2. De Raad is evenwel van oordeel dat van iemand die beweert geëngageerd te zijn voor PJAK, voor deze partij pamfletjes uitdeelde en omging met andere PJAK'ers, toch enige kennis over de structuur van deze partij, de door de partij gebruikte communicatiekanalen en de partijdoestelling verwacht mag worden. De vaststelling dat verzoekende partij evenwel een bijzonder beperkte kennis blijkt te hebben betreffende de partij en de partijorganisatie is derhalve wel degelijk van aard om het door haar voorgehouden engagement voor PJAK te ondermijnen. Dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het engagement van verzoekende partij voor PJAK blijkt daarenboven uit het feit dat verzoekende partij de PJAK-krantjes die zij naar eigen zeggen in Iran moest uitdelen – dit was haar enige activiteit voor PJAK – zelfs niet eens las (administratief dossier, stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 27/01/2016, p. 18).

2.2.7. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift *“bevestigt dat zijn broers en vader werden meegenomen en gearresteerd omwille van zijn problemen”*, stelt de Raad vast dat verzoekende partij hiermee op geen enkele wijze *in concreto* de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden in haar verklaringen over de problemen die haar familieleden (broers en vader) zouden hebben gekend omwille van haar PJAK-activiteiten voor haar vertrek uit Iran, weerlegt. Het louter vasthouden aan haar verklaringen volstaat geenszins om de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden, die geleid hebben tot het besluit dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan deze problemen van haar familieleden, in een ander daglicht te stellen. Verzoekende partij dient hiertoe concrete argumenten aan te brengen, alwaar zij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.8. Waar verzoekende partij in verband met de ondervragingen van haar vader na haar vertrek uit Iran nog verduidelijkt dat haar vader nog twee keer werd ondervraagd, met name een eerste keer na haar deelname aan een betoging voor de Iraanse ambassade en een tweede keer ongeveer een maand na haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst de Raad erop dat het louter verwijzen naar één van de tegenstrijdig bevonden versies – tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal gaf zij aanvankelijk aan dat de tweede ondervraging van haar vader ongeveer een maand voor dit eerste gehoor op het Commissariaat-generaal plaatsvond om later te stellen dat deze ondervraging plaatsvond ongeveer een maand na haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 29 september 2015 (administratief dossier, stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 27/01/2016, p. 7-8) – deze tegenstrijdigheid niet opheft.

2.2.9. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat, gelet op haar beperkt aantal deelnames, *i.e.* één, aan betogingen tegen het Iraanse regime in België, gelet op haar zeer beperkte zichtbaarheid hierbij – zij nam als gewone deelnemer deel – en gelet op het feit dat zij geen geloofwaardige aanwijzingen had dat de Iraanse autoriteiten van haar deelname aan de betoging voor de Iraanse ambassade op de hoogte zijn, uit niets blijkt dat verzoekende partij bij terugkeer naar Iran omwille van haar loutere deelname aan één manifestatie tegen het Iraanse regime een verhoogd risico op vervolging of ernstige schade zou lopen, beperkt verzoekende partij zich tot het benadrukken van haar bijzonder profiel als Koerd. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.10. Wat nog het betoog van verzoekende partij betreft dat het algemeen bekend is dat de Koerden in Iran veel problemen hebben – verzoekende partij citeert hierbij uit twee internetartikelen – herhaalt de Raad dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen.

Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.11. Voorts stelt de Raad vast dat de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij terugkeer vreest gestraft te worden omdat zij haar legerdienst niet heeft uitgevoerd door verzoekende partij in haar verzoekschrift ongemoeid wordt gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.12. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat “*de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*”. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.13. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.14. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.15. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT